

FIALKA - DĀŠVĀĀE, NA KTERĀ% SE NEZAPOMĀ•NĀ•

ĀEtrtek, 23 listopad 2023

Byl pĀjtek. Sluncem prohĀ™ĀitĀ© kvĀ›tnovĀ© odpoledne pootevĀ™enĀ½mi okny drĀjĀ¾dilo studenty. KoneĀ•nĀ› oĀ•ekĀjva zvonku. Ā kolu jsme opouĀitĀ›li jako pĀ™i vyhlĀjĀjenĀ- leteckĀ©ho poplachu. Chodbami doklapaly i podpatky dĀ-vek, neboĀ› dĀ›vĀ›ata jiĀ¾ mĀ›la plnou hlavu uspĀ›chanĀ½ch starostĀ-, co si oblĀ©ci na sobotnĀ- disco Ā•i rande. RĀj d bych takĀ© vybĀ nejsem mĀ-stnĀ- a ke mnĀ› domĀ- to je trochu z ruky.

LĀ-stek obĀ›ma smĀ›ry stojĀ- polovinu mĀ©ho stipendia, a tak jsem zĀ- stal v sobotu i nedĀ›li na studentskĀ© ubytovnĀ› vĀ›tĀ› sĀjm. I tentokrĀjt jsem sedĀ›l na jednĀ© z postelĀ- ve velkĀ© neĀ°tuhnĀ© mĀ-stnosti a pĀ™emĀ½Ājlel, co podniknu.

S prĀjzdnou kapsou to bylo jednoznaĀ•nĀ©: toulky pĀ™Ā-rodou s hladovĀ½m kruĀ•enĀ-m v Ā¾aludku.

Ticho v budovĀ› z doby Marie Terezie ruĀjil jen vzdĀjlenĀ½ klapot psacĀ-ho stroje. Kdo tu jeĀitĀ› je? SeĀjel jsem do pĀ™Ā-zemĀ-. JednotlivĀ© Ā°dery tĀ©mĀ›Ā™ splĀ½valy a pĀ™ipomĀ-naly dĀ©ĀjĀ› bubnujĀ-cĀ- na plechovou stĀ™echu. Zvuk mĀ› neomylnĀ› vedl chodbou k jednĀ© ze tĀ™Ā-d. DveĀ™e byly pootevĀ™enĀ©. S radostĀ- jsem zjistil, Ā¾e na stroji klimpuje Fialka.

Hezkou sedmnĀjctiletou dĀ-vku jsem si takhle pokĀ™til, kdyĀ¾ mĀ› loĀ°skĀ©ho jara na mĀ½ch toulkĀjch vydĀ›sil jejĀ- vlĀ•Āj k Ajax, kterĀ½ neoĀ•ekĀjvanĀ› vyrazil z lĀ-skovĀ½ch keĀ™Ā-. Za nĀ-m se po chvilce vynoĀ™ilo modrookĀ© dĀ›vĀ•e s kyticĀ-fialek a celĀj jimi i vonĀ›la. Byla dcerou Ā™editelĀ obecnĀ© Ājkoly, kterĀj s budovou naĀjĀ- Ājkoly sousedĀ-. Od onoho prvnĀ-ho setkĀjnĀ- jsme se toulali po okolĀ-kaĀ¾dĀ½ vĀ-kend společnĀ›. Chovala se ke mnĀ› pĀ™Ājtelsky a takĀ© jĀj, aĀ¾ na obĀ•asnĀ© nevinnĀ© ĀjkĀj dlenĀ-, jsem tuto hranici nepĀ™ekroĀ•il. Za nĀ›kolik mĀ›sĀ-cĀ- musĀ-m na dva roky na vojnu, a co bude dĀjil, je ve hvĀ›zdĀjch.

Potichu jsem veĀjel do tĀ™Ā-dy a stoupl si za pĀ-saĀ™ku, soustĀ™edĀ›nou nad klĀjvesnici stroje. Sklonil jsem se k blonĀ•atĀ© nakrĀjtko ostĀ™Ā-hanĀ© hlavĀ›, potĀ›Ājil se vĀ›nĀ- vlasĀ- a potichu zaĀjeptal: Āžl love you.Āœ

Hned jsem pro jistotu o krok couvl.

Stalo se, co jsem pĀ™edpokĀj dal. VyletĀ›la jak pĀ©rko z kanape, ale jen si uvĀ›domila situaci, vrhla se na mne. Vznikla z toho malĀj honiĀ•ka, pĀ™i nĀ-Ā¾ mĀ› Ā•astovala vĀ½razy opravdu ĀžnevinnĀ½miĀœ.

„Fialko, jĀj to vzdĀjvĀjm! NabĀ-zĀ-m mĀ-r!Āœ symbolicky zvedĀjm ruce nad hlavu.

ZadĀ½chanĀj, v oĀ•Ā-ch ohĀ½nky, na tvĀjĀ™mi rumĀ›nec, se ke mnĀ› pomalu blĀ-Ā¾Ā-:

ĀžAle jĀj nelĀœ A bouchne mĀ› pĀ›stiĀ•kou do zad. ĀžNeumĀ-Āj zaklepat? VĀ-Āj, jak jsem se straĀjnĀ› lekla?!Āœ

ĀžTy snad trĀ©nujeĀj na mistrovstvĀ- svĀ›ta, nikdy ses mi nepochlubila, Ā¾e na psacĀ-m stroji takhle vĀjilĀ-Āj,Āœ snaĀ¾il jsem se odvĀ©st pozornost.

„Nikdy ses mĀ› nezeptal. A nezdrĀ¾uj! MusĀ-m to dopsat! MĀ›l bys vĀ›dĀ›t, Ā¾e na kaĀ¾dĀ© ekonomce je prĀjvĀ› tohle nejdĀ›leĀ¾itĀ›jĀjĀ- pĀ™edmĀ›t,Āœ usedla zpĀ›t k psacĀ-mu stroji.

Zvávavost mi nedala a nakoukl jsem já- pátmes rameno: „Fialko, pokud jde o milostná½ dopis, tak podle tempa psaná- na adresáita musá-Á; bÁ½t pákná naÁitvanÁ;âœ Á;kÁ;dlil jsem ji.

âžPÁ™episujj povÁ-dku jednomu klukovi a moc se mi IÁ-bÁ-.âœ

âžTak on se ti IÁ-bÁ-?âœ vzdychl jsem ublÁ-Á¼enÁ.

âžNÁ;jhodou, je to docela hezkej kluk,âœ triumfovala.

âžDoufÁ;m, Á¼e naÁ;je zÁ-tÁ™ejÁ; nÁ;vÁ;tÁ;va kina stÁ;le platÁ-, kdyÁ¼ jsi prÁ;vÁ; bez varovÁ;nÁ- zadupala mou nadÁ;ji, Á¼e tvÁ;j vÁ;neÁ•ek z bÁ-IÁ½ch rÁ-Á¼Á- obdrÁ¼Á-m jÁ;. Á el bych se z Á¼alu okamÁ¼itÁ; opÁ-t do nÁ;moty, ale nemÁ;m v kapse ani vindru.âœ

Zvedla modrá; kukadla ke stropu a nejspÁ-Á; prosila PÁ;na Boha, aby mne nakopal do zadku. RÁ;znÁ; vstala a vystrkala má; ze tÁ™Á-dy:

âžZÁ-tra v sedm veÁ•er!âœ prÁ;skla za mnou dveÁ™mi.

Byla pravda, Á¼e má; kapsa zela prÁ;zdnou, ale v sobotu i v nedÁ;li jsem Á•asto pracoval ve stÁ;jÁ-ch na dostihovÁ©m zÁ;vodiÁ;ti. ChtÁ;-li si nÁ; kterÁ½ z jezdcÁ- Á; oÁ;jetÁ™ovatelÁ- vzÁ-t volno, byl jsem za drobnÁ½ bakÁ;ji po ruce. Do kina byla necelÁ; hodina volnÁ© chÁ-ze. Á li jsme pomalu proti proudu Vltavy, nasÁ;vali vÁ;ni z Á•okolÁ;dovny Orion na druhÁ©m bÁ™ehu, pÁ™edhÁ;nÁ;li se v IÁ-Á•enÁ-, jak bychom se pÁ™ejedli Á•okolÁ;dy, kdybychom tam byli zamÁ;stnanÁ-.

U pokladny kina jsem koupil IÁ-stky a odstrÁ•il nabÁ-zenou pá;tikorunu:

âžDnes tÁ;, Fialko, zvu. CelÁ½ den jsem riskoval svÁ;j mladÁ½ Á¼ivot na hÁ™betech dostihovÁ½ch konÁ-. Jsem bohatÁ½ a takÁ© se tÁ;Á;Á-m, jak se budeme drÁ¼et za ruce, neboÁ¥ promÁ-tajÁ- straÁ;idelnÁ½ film. Pes baskervillská½!âœ Bleskla po má; modÁ™e, ale v hrÁ-zostrÁ;nÁ½ch momentech filmu naÁ;la mou ruku.

Cestou z kina jsem bezdÁ;Á•nÁ; vsunul dlaÁ^ do kapsy saka a naÁ;jel pá;tikorunu. JejÁ- pá;tikorunu! Chvilku jsme se haÁ;teÁ™ili, ale nakonec jsem spor vyhrÁ;il. Musel jsem ovÁ;jem siÁ-bit, Á¼e pÁ™Á-Á;tÁ; si IÁ-stek koupÁ-me kaÁ¼dÁ½ ze svÁ©ho. Doprovodil jsem Fialku ke Á;kole a domluvili jsme si na pÁ™Á-Á;tÁ- odpolednÁ- vÁ½let k soutoku Berounky s Vltavou.

âžTa mrÁ;ka!âœ ulevil jsem si v neÁ°tuhnÁ© noclehÁ;rnÁ;, kdyÁ¼ jsem pÁ™i svlÁ©kÁ;nÁ- v kapse opÁ;t naÁ;jel pÁ™edmÁ;t naÁ;jeho sporu. JasnÁ;! JejÁ- pá;tikoruna! A v tom okamÁ¼iku byl nÁ;pad na svÁ;tÁ;. Znovu jsem se oblÁ©kl, vloÁ¼il pá;tikorunu do obÁ;ilky a napsal vzkaz: âžNejkrÁ;snÁ;jÁ;Á- dÁ-vce na zemÁ;kouli. LoupeÁ¼nÁ-kâœ.

NadÁ;enÁ; jsem vyrazil do noci, abych pÁ™ilepil obÁ;ilku na okno jejÁ-loÁ¼nice, o kterÁ©m jsem jiÁ¼ pochopitelnÁ; dÁ;vno vÁ;dÁ;l. Slezl jsem tÁ™Á-metrovou zeÁ• na Á;kolnÁ- dvorek a pak po hrubÁ½ch kamenech zdi vylezl vzhÁ;ru k jejÁ-mu oknu. Bylo otevÁ™enÁ©. Má;sÁ-c mi dopÁ™Á;il trochu svÁ;tla, a tak jsem vidÁ;l, jak Fialka spokojenÁ; oddechuje v posteli na pravÁ© stranÁ; Á°zkÁ©ho pokojÁ-ku. Naproti jsem rozeznal pod pÁ™ehozem kryt Á;jicÁ-ho stroje a na nÁ;m podprsenku. To je ono! Zaradoval jsem se a uÁ¼ si pÁ™estavoval, jak ona bude rá;no kulit oÁ;i. Trochu jsem se natÁ;hl a obÁ;ilku o tu jednu bÁ-lou horu Á~Á-p opÁ™el. Pak jsem v tichosti slezl dolÁ- a pelÁ;Á;il zpÁ;tky. Tetelil jsem se radostÁ-, jak jsem to geniÁ;nÁ; provedl, a tÁ;Á;il se na naÁ;ji zÁ-tÁ™ejÁ;Á- schÁ-zku.

Marně. Fialka nepřijela. Nepřijela ani následující dny na odpolední volejbal. Mě jsem nepřijemně pocít, že její absence mě uráží, na co společně s mou přítelkyní. Těden uplynul. V návratu zodpovědnosti přematuritní zkouškou neodjelo několik kluků domů s tím, že se budou vracet celou vřek studiu zde. V neděli přematuritní otevíracích oken domů vonělo příměrování a já s partou spolužáků kráčí k Port Saidu, jak jsme si jedinou hospodu v okolí romanticky pojmenovali. Bylo nám pak blbě. Váje zavinil student ů ourek, který k žvnově se poskytl demion vna...

Nostalgicky jsem pozoroval chlapce, jak si vykřikuje se dáběnkem pro to, když tu jsem na vzdáleném konci ulice zahlédl Fialku. Prostoupil mne pocit radosti. Musel jsem se ovládat, abych se nedal do běhu. Když má poznala, provedla na co přematuritní. Otočila se - a začala utíkat. Dal jsem se tak do běhu. Když konečně marně pokus o otáčení vzdala, opřela se o zeď a pláče prohlédla ulici. Zadívaně honičkou jsme beze slov stáli proti sobě, otáčeněky v očích. Znovu se rozhlédla, vzala mě za ruku a odšla do blízkého prázdu. Tady mou ruku jí nepustila.

Že bylo jediné slovo, které mi dovolila přematuritní.

Že! Mě a poslouchej! Co tě to napadlo za pitomost lázt ke mně v noci do pokoje?! Měma ráno tu tvoji obličej našla a přematuritní otcí. Následoval vřek a já mu váje o našem handrkování s tou pitomou přítelkyní. Musel bys tě ztížit! Nevěděl, že to bylo tak nevině a strašně vyvádějí. Prohlásil, že za přematuritní, aby tě ze školy vyhodili. Byla jsem si jistá, že to udělá, protože ho znám. Vájemí mořněmi zpřesoby jsem se snažila změnit jeho rozhodnutí. Raději o tom nechtěl slyšet! Byl to dosud můj nejhorší zážitek. Po několika hodinách prosb a pláče se nechal umluvit, ale jen pod podmínkou, že s tebou přematuritní okamžitě veškeré styky. Já mu na to musela přematuritní-sahat.

Stáli jsme proti sobě, držela mne za ruku a já cítil její silný stisk.

Že Fialko, omlouvám se za to, co se z mého dobrého myšlení stalo a přematuritní. Ale myslím si, že by mne kvůli takové klukovině ze školy nevyhodili.

Že Vyhodili by tě na hodinu! Ty totiž nevědí, že editel tvé školy je bratr mého tatínka. A lo by to velice rychle, protože strážník přematuritní je hřm nevědí.

Hlavou mi cestovala její slova a já jsem uvědomil. Došlo mi v plném rozsahu, co pro mne udělala. Zmohl jsem se jen na krátko: že Fialko dákuji.

Přematuritní mne, cítil jsem znovu stisk ruky, stoupla si na špičky, dala mi lehounkou pusu a nevědí jsem se vzpomínal, byla z prázdu pryč. Na chodníku se otočila a těm přematuritní. Že Loupežníkovi, po maturitě na shledanou! Pak už jen zamýšlela a klapot podpatků potvrdil, že běží.

Vyšel jsem z prázdu a dával se, jak jsem suknička v běhu poletuje, nevědí ji roh ulice schoval. Vracel jsem se podél vysoké zdi přematuritní polední sluncem, přematuritní se naklíněly hrozny bílého přematuritní. Byl nádherný květnový den, a já byl tak smutný. Mořněmi proto, že toto setkání bylo asi poslední.

Josef
Kouba